

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2551/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Игор Анђелковић, адвокат из ..., против туженог Огранак предузећа за изградњу, одржавање и заштиту путева "Приједорпутеви" Б ад Приједор, чији је пуномоћник Слободан Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2048/21 од 01.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2048/21 од 01.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2048/21 од 01.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П1 120/18 од 10.11.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 14.04.2016. године до 30.06.2018. године исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од последњег дана у наредном месецу за претходни месец до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 83.512,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2048/21 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке, у односу на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 14.04.2016. године до 30.06.2018. године, као и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става првог изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на свако појединачно месечно потраживање из става првог изреке исплати законску затезну камату почев од првог дана у месецу по протеклу наредног месеца за

претходни месец до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате преко досуђеног, а до првостепеном пресудом досуђеног периода од последњег дана у наредном месецу за претходни месец одбијен као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исплату трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 14.04.2016. године до 30.06.2018. године, у чињенично-правној ситуацији да је тужилац у спорном периоду радио код туженог, путовао аутобусом или аутомобилом на релацији село ... код ... (где има пријављено пребивалиште) – ... и обратно, да тужени није имао организован сопствени превоз на овој релацији, а није доказао да је тужилац користио закупуљени смештај у ..., на основу чега је закључено да је тужени био у обавези да тужиоцу исплати накнаду трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, па је одлучено са позивом на члан 154. Закона о облигационим односима. Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је за питања из домена примене материјалног права. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова у примени материјалног права, те да је побијаном пресудом другостепени суд одлучио одговарајућом применом материјалног права према утврђеном чињеничном стању, које се у поступку по ревизији не може оспоравати, то у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев у овој врсти спорова односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 09.08.2018. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 390.607,72 динара.

Имајући у виду да се у овој правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме вредност побијаног дела предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**